

LBRIS

We know
books

ANY DRĂGOIANU

Orașul unui singur poet

POEZIE

Editura
NEUMA
2022

Cuprins

Orașul unui singur poet / 5
În palmele lui destinul se schimbă zilnic / 8
Radiografii temporale / 11
Posibile întâlniri / 13
Fisuri / 15
Împletiri ale destinului / 17
Răspunsuri târzii / 19
Binecuvântări / 20
Inevitabilul curs / 22
Adevăr / 24
Pumnalul unei dimineți / 25
Prima sentință / 26
Situatii debusolante / 27
Amprenta ultimului strigăt / 28
Acceptări / 29
Poemul infinitelor gelozii / 30
După starea de urgență / 31
Într-o singurătate fantastică / 32
Fragment / 33
În orașul patimilor / 35
Poemul umbrelor înstrăinate / 37
Desculță / 38
Am scris / 39
Supunere / 40

Programări / 42
Război absurd / 44
Am umblat în deșert / 45
Veneau pe ape ca magii / 46
Femeie condamnată la nimic / 48
9 luni / 50
Tăceri asumate / 52
Botez / 54
Mi-ai lăsat un mesaj / 55
Carantină / 57
Te-am îngropat într-un trecut / 58
Redefinire / 59
E vinerea dinaintea Floriilor / 60
Poezia mea / 62
Poem structural / 63
Alt vis / 65
Mi-ar fi plăcut să locuiesc la oraș / 66
În plin război / 67
Toamna deznădejdilor / 68
Într-un târziu / 69
Când crezi că te vor ocoli săgețile otrăvite / 70
Întunericul îi cuprinsese ființa / 71
Fragment din trecut / 72
Mesaj / 73
Numai femeii nu îi era frică / 74
Reveniri / 75
Criterii / 76
Izolări / 78
Așteptări / 80

LBRIS

We know
books

Clipe mărunte / 81

Visam / 82

Filosofia deznădejzii / 84

Exist / 85

Plouă / 86

Fericirea / 87

Casa de la marginea orașului / 88

Incursiune / 90

Orașul unui singur poet

primul meu țipăt a fost în orașul vecin/
de care m-am simțit mereu legată/
venisem pe lume fără să știu că în acel loc trăia
un singur poet unul care umbla pe stradă
îmbrăcat în zdrențe/ dormea prin barăcile
părăsite acoperindu-se cu bucăți de carton

după ce am fost înfășată m-au dus la țară/
doi poeți nu puteau să locuiască în orașul nostru
cineva stabilise prin lege
ca metaforele să se agațe doar de un suflet/
el a fost primul/ eu nu crescusem/ iar barăcile
se dărâmau una câte una/ poetul scria
pe la cârciumi/ când fumul de țigară îi înțepa
nările și votca ieftină nu se termina din pahar

ajungând la liceu îl vedeam pe trecerea
de pietoni/ mă privea ca un animal care simte
că vânătorul este aproape/ sunt la fel de
nevinovată/ am vrut să-i spun de atâtea ori/
mai ales când copiii râdeau și aruncau resturi
de mâncare pe lângă el/ mă lovea o tristețe
despre care nu puteam povesti nimănui/
eram doi prizonieri într-un oraș plin de poezie
în ziua când mi-am lansat prima carte/
el a știut că nu mai are mult/

și a început să scrie pe trotuare/
pe scările interioare de la blocuri/
oamenii îl loveau cu picioarele/
îl reclamau la poliție

el scria despre mine ca despre o femeie normală/
care își caută cu disperare o jumătate de suflet/
voiam să îl găsesc într-o zi/ să fur un pistol
și să-i arăt cum sunt gloanțele în carnea lui
răzvrătită de verbe/ cineva mi-a spus să-mi revin/
poate îngerul/ auzeam cum mă strigă pe nume
într-un târziu m-am oprit în fața bibliotecii/
acolo venea să cerșească un pix și o bucată de
hârtie/ i-aș fi dat un caiet/ dar mi-a fost teamă
că-l vinde/ și rămân atâtea poeme nescrise

noaptea l-am visat îmbrăcat în costum de ginere/
are și moartea pretențiile ei/ măcar în vis
am pus lucrurile la punct/ dormeam amândoi
într-o baracă/ el aștepta să se însoare eu așteptam
să plece/ între noi Dumnezeu/ ne cerceta cu
privirea/ mi-era rușine/ asta îmi aduc aminte/
o rușine atât de mare cum n-am simțit niciodată/
și m-am întors la țară/ orașul acela era numai al
lui/ eu aveam de cărat lemne/ de săpat grădina/
de adăpat alte suflete/ cum să împărțim
barăcile putrede
cum să ne batem pe zdrențe/
ca să fim numai unul

după o vreme
prin oraș se zvonise că a uitat alfabetul/
iar poezia lui nu mai interesa pe nimeni/
atunci am înțeles totul/ îmbrăcase cămașa morții/
și metaforele zăceau la tomberon
mi-am luat rolul în serios și am pornit
pe străduțele înguste
unii mă plăceau că sunt femeie
alții că nu umblu în zdrențe
dar nu știa nimeni
nefericirea mea era mai mare decât tot ce
văzuseră la el/ numai că o cosmetizam
cât să nu bată la ochi

acum sunt singură
în orașul acesta nimănui nu îi arde
să scrie poezie
uneori/ pe la cârciumă
zice câte unul că poetul zdrențuros
avea talent/ și râzând mai bea o votcă
în amintirea lui

să tot fie vreo zece ani de siguranță/
am îmbătrânit și eu și orașul
din când în când mă mai duc pe la spital poate
aud un țipăt care să creșteze zarea
să mă pot întoarce liniștită la țară
să car lemne/ să îmi sap grădina/ să adăp suflete

În palmele lui destinul se schimbă zilnic

e venit dintr-un război al absolutului
unde fragmente de viață stau înșirate prin tranșee
un bărbat al fericirii demonice
cu fălci încleștate și privire de erou național
trăitor în peșteri fără acces la tehnologie
cu un ADN urzit în laboratoare
azi te poate ucide dintr-o mișcare
mâine e capabil să te iubească
înelindu-ți coapsele în mângâieri lascive

un bărbat al gustului metalic
adunat de pe țeava puștii
când fredonează imnul învingătorului
un trăitor al clipelor suspendate
între apusul verbelor și răsăritul metaforelor
azi te poate distruge
și mâine te poate iubi
ca un vultur dintr-o primăvară normală

în palmele lui destinul se rotunjește zilnic
un ceasornic perfect
între arătător și inelar ascunzând momente abstracte
scurse în favoarea sa
îl privesc intens
stă lipit de perete urmărind aburul cafelei

ca și cum ar urmări inamicii pe câmpul de luptă
ajung în dreptul pieptului
o pată veche de sânge strică toată armonia
m-am lăsat furată de un mic detaliu
am analizat bine
rana nu fusese a lui
ce trup a strâns în brațe până sufletul s-a ridicat
altă enigmă

în palmele lui destinul nu are o definiție clară
e ca o iluzie mascată cu o altă iluzie
un număr inexistent
încă îl privesc
și nu spune nimic
suntem la o viață distanță
fiecare în partea lui de lume
eu o femeie lucidă care nu s-ar vinde pe nimic
el mestecându-și demonul până la rădăcină
un bărbat al uitării
târât în lupte haotice
unde viața și moartea
sunt două surori pictate pe sticlă
nimic nu mai are sens
am plecat de acasă în mileniul trecut
și am străbătut atâta amar de vreme
ca să mă umplu de nefericire

nu-i nimic de văzut aici
nimic de notat în carnetul albastru

fiecare dintre noi se va întoarce la obiceiurile lui
el va fi același
un soldat învățat să iubească numai din interes
eu o femeie a poeziei cumiți
pentru că
în palmele mele Dumnezeu a pus mir și tămâie
semn al îndestulării sufletești